

Publicerad 2011-01-03 21:43 av smulita

Du svävar nu fritt över klagans vemodiga klang...

Du svävar nu fritt över klagans vemodiga klang, inget kommer mer att bli sig likt.

Den höga kullen, berget med sina mosklädda stenar ligger där omgiven av sina ängar nu täckt av vit kall snö. Nedanför det ropande berget ligger två bäckar som i krampaktigt möte frusit till is. Träden reser sig naket där uppe, sträcker bedjande ut sina kala grenar mot sin mörka skugga och den gråsvarta dimma som vilar tungt vid dess fot, ett kallt tomt mörker som alltmer breder ut sig ropar förgäves ut sin sorg. Sorgen ekar tomt mot gruvhållens väggar där bergsmännen en gång i tiden slog med sina hammare.

Örnen lyfter från tallens frostiga och snöklädda gren och styr med jämna vingslag mot dammen och bruket, spanar med sin skarpa blick ned mot platsen där din hammares förr så jämna slag slutat slå, din tid har stannat, allt för snart har din eld blåst ut, din vetenskap och kunskap har slagit följe med dig till viktlöshetens land.

Från örnens avsatts spejar du vilset ner, vill skipa fred och gör upprepade försök till att strö ut ditt forna lugn, ovetskapen om vilket kaos du i din tillfälliga dimma släppt ut bryts sakta ner och medvetandet genomströmmas av bister sanningen.

Din moders varma röst tränger så sakta genom dimma och kyla, för att vägleda och visa dig, för att så sakta hjälpa dig och ställa allt till rätta i din viktlösa och ensamma kamp.

Din bår kommer att förenas med hennes varma vårjord, hennes grödor kommer att slå rot i din gudomligt rika jord, med hjälp av vatten, väder och vind kommer hon naturligt att skörda, bara för att endast lämna det som är starkast kvar.

Där i det gröna, bland mossor och stenar, där på kullens topp, en ek, en gran, en tall, små sippor, allt som hon i din jord sått. Kommer din dimma att skingra sig, dina stigar och ditt mörker kommer att belysas i månens sken, åarna kommer att porla så sakta förbi, trädens gröna grenar kommer ljuda av fåglars klara sång, över ängar, över vatten, eka tillbaka från gruvhållens nu soluppvärmda väggar. Ett lugn kommer att sträcka sig mellan oss och var och en. Våra blickar, våra steg kommer att återvända till berget, till dina grödor, till dina mosklädda stenar. För att sitta ner, för att få vila våra ben, för att minnas det som en gång var.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren smulita med Poeter.se id #25144 innehar upphovsrätten